

LBRIS

We know  
books

PREGĂTIRE PENTRU VIAȚĂ

**Fii recunoscător  
pentru tot ce ai**



RECUNOȘTIȚA

Copyright © 2022 Editura For You

Toate drepturile asupra versiunii în limba română  
aparțin Editurii For You.

Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă,  
a textului din această carte este posibilă  
numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Traducere: Bianca Savu

Redactare: Ana-Maria Datcu

Tehnoredactare și design copertă: Stelian Bigan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

**Fii recunoscător pentru tot ce ai : recunoștința /**

trad. din lb. engleză de Bianca Savu. - București :

For You, 2022

ISBN 978-606-639-470-3

I. Savu, Bianca (trad.)

Un băiat de 10 ani trăia lângă centrul Manhattanului, în New York, Statele Unite ale Americii. Într-o dimineață, el se trezi devreme. Ziua se anunța însorită, senină și strălucitoare.

Copilul, pe nume Barry, fu foarte încântat să vadă de dimineață cerul albastru și promisiunea unei noi zile însorite. Abia apoi își aduse aminte că tocmai se mutase, împreună cu familia sa, din Los Angeles în noua casă din New York, orașul visurilor.



Era a treia zi a sa în orașul New York și prima săptămână din vacanța de vară la noua sa școală.

Barry era singur în sufragerie. Își amintea de vechii prieteni și de vecinii din California, unde își petrecuse întreaga copilărie.

S-a întristat amintindu-și de prieteni... Din pricina dizabilității sale, nu avea foarte mulți prieteni. Însă nu se plângea niciodată de asta, părând, în schimb, recunoscător pentru ceea ce avea.



Unul dintre brațele lui Barry nu funcționa bine încă de când se născuse. Tatăl său îl duse la mulți medici din oraș. Era tratat de cei mai buni ortopezi din țară, însă starea lui nu se îmbunătățise.

Era un băiat puternic. Stabilise că va fi diferit de ceilalți prin hărnicie, sinceritate, devotament, concentrare și organizare.

Practica yoga în fiecare dimineață, la ora 6. Medita întotdeauna dimineața și seara pentru a-și întări mintea, pentru a-și spori încrederea în sine și pentru a depăși tensiunea imensă cu care trăia.

La nivel fizic, putea să facă majoritatea lucrurilor. Tinerii de vârsta lui erau foarte curioși și uneori îl tulburau.

Tom, coleg nou de la Școala Centrală din New York, l-a întrebat când s-au întâlnit prima dată:

– Cum ți-ai pierdut brațul? Și de ce ai unul artificial care nu funcționează? Cum te încalți?

– Am avut un accident când aveam abia o lună. La început, timp de un an, brațul meu nu a funcționat deloc. Mai târziu, după ce am fost tratat de cei mai buni medici din țară, puteam să fac unele mișcări. Acum, pot să-mi fac treburile până la capăt și nu am nicio dificultate majoră, i-a explicat Barry.

În fața casei, a întâlnit doi băieți. Unul dintre ei a arătat spre brațul său și i-a spus:

– Frate, cred că te doare foarte tare... Ești foarte rezistent! Bine ai venit la noua școală și în noul oraș!

– Mulțumesc mult, frate! i-a zis Barry.

Însă alți colegi îl considerau slab, chiar neputincios. Barry nu era de acord cu ei. Oricum, noii colegi însemnau pentru el noi întrebări și noi umilințe...

Totuși, îi plăcea compania celorlalți; fără camarazi, era pierdut. Nu-și dezamăgea deloc prietenii. Era foarte cooperant și obișnuia să-i ajute pe toți cei de la școală, din cartier, din oraș.

